

[Grethe Philip.]

lelse til Kristeligt Dagblad i gårsdagens avis; at også han efterlyser et sådant samlet oplæg fra regeringen.

Regeringen har i dette finansår, trods alle tilsagn før valget og siden om at føre en ansvarlig økonomisk politik, i det store og hele givet los. Reserverne er mere end opbrugt for dette finansår, og ikke alene det, der er yderligere ifølge økonomiministerens egne oplysninger til udvalget vedrørende budgetoverslagene også beslågt mere end de afsatte reserver for de kommende tre budgetår. Økonomiministeren er nu endelig — efter meget lang tids tøven — gået i gang med besparelser på statsudgifterne, men personlig har jeg svært ved at frigøre mig for en følelse af, at der er en hel del luftpostej i de forslag, der foreløbig er kommet frem.

Statslån kan være hensigtsmæssige både som stabiliserende faktor og som middel til at gennemføre investeringer og strukturelle omlægninger, men statslån bør følges op af en fast økonomisk politik, og det er den, jeg her efterlyser.

Lysholt Hansen: Jeg havde egentlig ikke tænkt mig at tage ordet, men da hr. Hans Kjær og hr. Damsgaard tilsyneladende slet ikke kan undvære mig heroppe, vil jeg dog gerne have lov at sige, at jeg egentlig troede, at de havde haft så megen skam i livet, at de også havde undladt at tage ordet ved denne lejlighed, når de bare tænkte en lille smule tilbage på, hvad de sagde for ganske kort tid siden, da vi stod i samme situation med forslag om statslån under en VKR-regering. Jeg må nok sige, det er lidt groft, at man så kort efter har glemt det. Selvfølgelig må jeg erkende, at det er bedre at blive bagklog end aldrig nogen sinde at blive klog. Det, der sker i øjeblikket, er jo, at man står og fortæller, at det er en frygtelig situation, vi er kommet i. Hvad er det dog for noget at fortælle? Realiteten er, at der ligger en afdragsbyrde fra den foregående regerings tid og fra vore foregående regerings tid, der maksimalt vil nå omkring 1½ milliard kr., inden de lån optages, der kan optages i henhold til det forslag, der foreligger her. Lad os dog være enige om at bære det ansvar. Det er da et fornuftigt ansvar, som vi kan være tjent med at bære alle sammen.

Nu siger hr. Damsgaard, at han har ingen tillid til — jeg har hørt den tale nogle gange — at denne regering vil holde igen på statens udgifter. (*Damsgaard:* Det har jeg heller ikke!). Nej, og det kneb også med den foregående. Det er derfor, jeg siger: hellere være bagklog end slet ikke være klog. Hvad skete der da under den foregående regering? Jeg kan ikke lade være med at sige det. Da vi overleverede styret til den foregående regering, var skatte- og afgiftsbyrden herhjemme 37,8 pct. af nationalproduktet. Da vi overtog det igen, var den 50,5 pct. Jeg synes bare lige, man skal huske det. I år når vi op på en 52-53 pct. Vi har da et stykke vej, inden vi har nået det mål — og jeg tør ikke engang love, at vi kan nå det mål — som den foregående regering har stillet op for os.

Den foreslåede bemyndigelse til lånoptagelse er en fornuftig disposition, således at vi ikke kommer ud i den samme situation, som den foregående regering var i i 1969, hvor man, fordi man hellere ville låne herhjemme til at klare sin kortfristede gæld, pludselig stod i den situation, at pengene flød ud af valutakassen, således at den blev tom. Vi skulle nødig stå i den situation igen. Det er rigtigt, som det er nævnt i bemærkningerne til lovforslaget, at der er indgået nogle aftaler nu om valutaforhold og om de indbyrdes kurser, som gør, at vi vel vanskeligere kan komme ud i en sådan situation igen, hvor der bliver en så voldsom spekulation, men den kan komme. Vi må erkende, at vi har en kortfristet gæld på 12 milliarder kr. over for en valutabeholdning på 5,4 milliard kr., og så er risikoen der. Hvis vi ellers lader være med at bruge disse penge til forbrug, som der her gives mulighed for at låne, så er det en klog og fornuftig disposition, at vi sørger for at have en ordentlig valutabeholdning til sikring i sådanne situationer, som man kan komme ud i, det må jeg dog have lov at sige.

Jeg må måske lige have lov at spørge ministeren om en ting. Jeg havde lejlighed til i aftes i fjernsynet at høre to bankdirektører, oven i købet med en nationalbankdirektør og en professor, der hedder Ølgaard, i spidsen, ligefrem gøre sig lystige over det, som vi herinde snakker om, at vi må sørge for at få forbruget ned. Jeg var virkelig chokeret over at høre, at disse folk på den